

RZĄDY BOLESŁAWA CHROBREGO (992 - 1025).

1. Rządy Bolesława Chrobrego w latach 992 – 1002.

Bolesław Chrobry objął władzę w Polsce po śmierci swego ojca Mieszka I w 992 r. Miał dwóch przyrodnych braci, których wygnał wraz z ich matką Odą z kraju i objął panowanie nad całym krajem

a) misja biskupa praskiego Wojciecha

Biskup Wojciech pochodził z rodu Sławnikowiców. Musiał uciekać z kraju gdy przeciw jego rodowi zwróciła się dynastia panująca w Czechach – ród Przemyslidów. Wojciech przybył do Polski. Zgodnie ze swoją wolą wyruszył na misję chrystianizacyjną na północ, by schryścianizować pogańskie plemię Prusów. Bolesław Chrobry miał nadzieję wykorzystać ten fakt do poszerzenia swojego terytorium. Niestety w **997 r. Wojciech został zamordowany** przez Prusów. Jego męczeńska śmierć odbiła się szerokim echem w Europie. Bolesław Chrobry wykupił ciało Wojciecha. Po kanonizowaniu Wojciecha był więc w posiadaniu świętych relikwii. Zaczął wówczas starania o utworzenie w Polsce arcybiskupstwa. Starania te odniosły sukces. **Papież w 999 r. wydał bullę**, w której wyraził **zgodę na utworzenie w Polsce metropolii kościelnej** podległej bezpośrednio Rzymowi.

b) zjazd gnieźnieński w 1000 r.

W 1000 r. przybył do Polski cesarz Otton III. Odbił on pielgrzymkę do grobu świętego Wojciecha. Przywiózł ze sobą zgodę na utworzenie **arcybiskupstwa**. Utworzono je w **Gnieźnie**, któremu podlegały trzy biskupstwa: w Kołobrzegu, we Wrocławiu i w Krakowie. Pierwszym **arcybiskupem** został brat Wojciecha **Radzim – Gaudenty**. Nadal istniało biskupstwo misyjne w Poznaniu, które nie podlegało arcybiskupstwu do śmierci biskupa Ungera.

W czasie zjazdu gnieźnieńskiego, podczas jednej z uczt, Otton II włożył na głowę Bolesława Chrobrego diadem cesarski i wręczył mu włócznię świętego Maurycego, oznakę władzy cesarskiej. Uznaje się, że wydarzenie to miało oznaczać zgodę Ottona III na koronację Bolesława i uznanie go za władcę równorzędnego innym władcą zachodnim. Bolesław Chrobry odgrywał ważną rolę w planach Ottona III dotyczących stworzenia **cesarstwa uniwersalistycznego**, które objęłoby wszystkie państwa chrześcijańskie. Miało się ono składać z czterech równorzędnych części: Italii, Galii, Germanii i Słowiańszczyzny. Bolesław Chrobry miał stać na czele Słowiańszczyzny. Prawdopodobnie po zjeździe Bolesław zaczął starania o uzyskanie korony. Wówczas jej nie uzyskał – Henryk II, który władał Niemcami od 1002 r. nie był mu przychylny. Korona trafiła w ręce władcy Węgier – Stefana I Wielkiego.

2. Wojny Bolesława Chrobrego.

a) wojny z Niemcami.

Stosunki polsko-niemieckie popszyły się po śmierci cesarza Ottona III. Nowym królem Niemiec został Henryk II, który nie był przychylnie nastawiony do Polski. Bolesław popierał opozycję niemiecką przeciwko temu władcy co jeszcze pogarszało sytuację.

Wojny polsko-niemieckie dzielimy na etapy:

1002-1005 – w 1002 r. został zamordowany margrabia Marchii Wschodniej Ekkehard.

Bolesław zajął wówczas Miśnię, Łużyce i Miłsko. Wydał również swą córkę Regalinę za syna Ekkeharda. Henryk II zgodził się nadać te ziemie Bolesławowi Chrobremu jako lenno.

1003 - Bolesław Chrobry wkroczył do Czech, gdzie poddani zbuntowali się przeciwko okrutnemu Bolesławowi Rudemu. Chrobry został księciem i władał Czechami i Morawami przez 18 miesięcy. Nie chciał jednak złożyć hołdu lennego z Czech królowi Henrykowi II. Wobec tego Henryk II pomógł Jaromirowi (brat Bolesława Rudego) usunąć Bolesława Chrobrego z Pragi w 1004 r.

1005 – Henryk II wyprawił się na Polskę by przywrócić do porządku Bolesława Chrobrego. Wojska niemieckie dotarły aż pod Poznań. Bolesław Chrobry utracił Miłsko i Łużyce. Przy Polsce pozostały jednak Morawy i prawdopodobnie Słowacja. Takie postanowienia zawierał **pokój poznański**.

1007-1013 – w 1007 r. Bolesław Chrobry wznowił działania wojenne zajmując ponownie Miłsko i Łużyce. Henryk II odpowiedział odwetową wyprawą, która dotarła do Głogowa ale prawdopodobnie nie odniosła sukcesu. Henryk II zgodził się na kompromis gdyż dążył za wszelką cenę do uzyskania korony cesarskiej, a to wiązało się z wyprawą do Włoch.

1013 – **zjazd w Merseburgu** kończy ten etap wojny. Henryk II nadał Bolesławowi Chrobremu Miłsko i Łużyce w lenno. Henryk II zobowiązał się pomóc Bolesławowi w wyprawie na Ruś Kijowską, a Bolesław miał pomóc Henrykowi II w wyprawie do Włoch po koronę cesarską. Henryk II warunki wypełnił, ale Bolesław Chrobry nie wypełnił swojej części obietnicy. Spowodował to reakcję odwetową Henryka II.

1015-1018 – w 1015 r. Henryk II wyprawił się ponownie przeciwko Polsce. Wyprawa zakończyła się klęską wojsk cesarskich. Następną wyprawą Henryka II miała miejsce w 1017 r. Została ona również zakończona niepowodzeniem. Bohaterską obroną wsławił się wówczas gród Niemcza.

1018 – **pokój w Budiszynie** kończy wojny polsko-niemieckie. Do Polski przyłączono Łużyce i Miłsko. Dzięki wojnom przy Polsce pozostały również Morawy i Słowacja (prawdopodobnie).

b) wojny z Rusią Kijowską.

Bolesław Chrobry pragnął podporządkować sobie Ruś. Pragnął również odzyskać Grody Czerwieńskie, które utracił jego ojciec. Inną przyczyną wojen z Rosją była sytuacja córki Bolesława Chrobrego. Była ona żoną księcia ruskiego Świętopełka.

1013 – pierwsza wyprawa Bolesława na Ruś spowodowana uwięzieniem jego córki i zięcia (nie mamy na nią dowodów).

1018 – druga wyprawa Bolesława na Ruś spowodowana sojuszem Jarosława Mądrego z Henrykiem II. Jarosław Mądry był przyrodnim bratem Świętopełka i chciał zagarnąć władzę na Rusi kosztem zięcia Bolesława. Bolesław zdobył Kijów jednak nie uwolnił córki. Wyprawa zakończyła się zdobyciem wielkich łupów i **przyłączeniem Grodów Czerwieńskich** do Polski. Wskutek wojen terytorium państwa polskiego znacznie się zwiększyło. Bolesław Chrobry przyłączył do Polski Grody Czerwieńskie, Miłsko, Łużyce, Morawy, Słowację.

3. Koronacja Bolesława Chrobrego.

Bolesław Chrobry koronował się na króla Polski w **1025 r.** wykorzystując okres bezkrólewia w Niemczech po śmierci Henryka II. Koronacja ta wieńczyła politykę Bolesława Chrobrego dążącego do umocnienia pozycji międzynarodowej Polski. Jako pomazaniec Boży Bolesław Chrobry stał się równy innym monarchom Europy Zachodniej. Umocnił również pozycję władcy w państwie polskim.